

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 108 - Any III - Epoca III

Barcelona, 29 de Juliol de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Davant l'entesa burgesa

Ni un pas enrera!

Ha aparegut de nou el fantasma de la crisi. I novament el fantasma s'ha esvaït, però allò que no s'ha esvaït sinó que resta amb tota l'agudes de la realitat, és el fet que un dia o un altre convertirà el fantasma en realitat: l'entesa dels partits burgesos enfront dels socialistes. A l'últim s'han vençut totes les repugnancies, s'han saltat tots els obstacles intranquejables, i avui veiem en bona companyia sectors que en un moment semblaven tan distants com l'Esquerra Catalana i el Partit Radical. Veiem com Lerroux, el conspirador, l'agent monàrquic, el pare espiritual de la «Sanjurjada», del qual mesos enrera tots semblaven apartar-se com d'un gos empestat, avui és l'eix de totes aquestes forces coaligades per tal de declarar la batalla als socialistes.

Per a aconseguir això Lerroux necessitava corrompre el partit radical socialista, puix era aquest el que en un moment donat podia per tornar la balança. L'intrigant Gordon Ordax ha estat l'agent immillorable d'aquesta missió dissolvent. Ha desprestigiat les persones que representaven un impuls revolucionari dins el partit, ha podrit el pòc que restava de bo dins els seus rengs i un cop feta la feina, i cal reconèixer que ho ha fet mestriolament, l'ha lliurat íntegrament a les mans de Lerroux, del capitalisme unit contra la classe obrera. Però ha fet més encara. Ha aconseguit contaminar l'Esquerra Catalana, la qual ha arribat al cim de la seva descomposició moral en declarar-se, per boca del seu líder senyor Companys, identificada amb la política de Gordon Ordax.

Aquesta entesa significa el començament d'una època difícil per a la classe obrera. La burgesia està disposada a apoderar-se del poder per tal d'anular o neutralitzar tots els avenços i tota la relativa llibertat que la classe obrera ha aconseguit de la participació dels socialistes al Poder. En aquest sentit el discurs del company Largo Caballero del passat diumenge fou un crit d'alerta i un advertiment seriós a la burgesia irreflexiva que pensa servir-se del Partit socialista i de la U. G. T. com d'un instrument dòcil a les seves mans.

El Partit Socialista, al preu de grossos sacrificis, ha aconseguit introduir en la República els canvis que possibiliten el desenrotllament evolutiu, incruent del progrés que d'una manera ineluctable el proletariat ha de seguir. Si és la pròpia burgesia la que tanca aquests camins, és a ella i no a nosaltres, sobre qui recaurà tota la responsabilitat històrica del que pugui passar.

El que els obrers han aconseguit de la República no estan pas disposats a deixar-s'ho prendre, puix són coses tan lligades amb la seva pròpia llibertat i la pròpia vida que per elles es jugaran una i altra. Ja ho hem dit diverses vegades: si per una dictadura calgués decidir, preferim la nostra. Aquesta és la consigna del proletariat socialista espanyol. Però entretant, la formulada per Largo Caballero, d'ordre més immediat: Ni un pas enrera!

La gravetat del moment

Reproduïm de «La Rambla», les següents apreciacions del company Comorera sobre el moment polític actual:

—Comencem a pagar els errors del començament. El temps perdut cantant himnes i ensenyant al món meravellat la imatge de la nostra "revolució" bona minyona, ens fa falta ara.

Podrem refer-nos d'aquells? Podrem reguanyar aquest? Les dues preguntes sintetitzen i simbolitzen el moment polític actual. Una resposta negativa seria la catàstrofe.

Els perills que amenacen l'obra tot just començada provenen més de nosaltres que de la reacció. I, tanmateix, aquesta no és menys preable.

La República ha irritat i no ha extirpat. Totes les classes i les castes omnipotents sota la monarquia han estat mortificades per la República, però no anihilades. Substantivament, el poder defensiu i ofensiu de la reacció ens apareix més sòlid i més coordinat, amb una audàcia que prova la imbecilitat nostra.

Però en quantitat i en extensió, el poder reaccionari no ha augmentat. L'augmentem nosaltres a mesura que, emmirallats, ens empetim.

I ens empetim en progressió accelerada. I en proporció directa a les dificultats que nosaltres mateixos ens hem posat en el camí, per la nostra poruguesa, pel nostre infantillisme democràtic, que ens van impossibilitant tot moviment.

Estem en el període del sabotatge silenciós. Si no en sortim aviat caurem en el no-res. I deshonorats.

La llei és un tros de paper que s'esmicola en l'engranatge burocràtic. L'ordre ens fereix a nosaltres, posat en mans dels instruments de l'Estat no depurats. La revolució és una paraula parlamentària i, de vegades, periodística, que esdevé contra-revolució a l'hora dels fets. La justícia es compra i es ven i s'ha convertit, sota el signe d'una República d'ingenus, en la més feconda indústria nacional. I l'Autonomia no és símbol, sinó regateig.

I és aquesta oposició entre el propòsit i el resultat, entre l'ideal i la realitat la fosca autèntica de la reacció, la raó profunda de l'enrarament psicològic que ja ens ofega.

Som encara a temps per a aixecar la nostra moral? Vet aci la qüestió. Jo crec que sí, sempre que posem tot seguit mans a l'obra. Com?

Trencant a cops de destal la xarxa burocràtica, militar, clerical, patronal, "cortesana" que immobilitza la República i l'Autonomia. No de manera vergonyant, llançant al carrer organitzacions clandestines de tèrbola formació, de comandament més tèrbol encara i de finalitats potser inconfessables, sinó de manera oberta, íntegral. Tocant a un autèntic i abrandat sometent. Demanant al poble l'esforç que sempre ha estat disposat a donar i que, amb desesperació, ha vist que ningú no ha gosat demanar-li.

O això, o resignem-nos a comptar els quilòmetres que hi ha d'aquí a la frontera, i recomptem, d'entre nosaltres, en un estúpid càlcul de probabilitats, quants podran arribar-hi!...

La setmana política

Feixisme i Faisme

Justícia de casta. - Un menjafrares com n'hi han molts
L'agitació agrària a l'Urgell

La setmana ha començat agitadament. En totes les ciutats d'Espanya la policia és mobilitada. En «razzies» rapidíssimes agafa centenars de conspiradors.

Aquesta no és una conspiració com les altres.

En el curs de les altres conspiracions, algú s'amagava. Així, el 10 d'agost s'amagaren faistes i March-Lerroux. Així, el 8 de gener s'amagaren els sagrats cors i March-Lerroux. Però aquesta volta, resolta a donar l'empenta decisiva, anaven a sortir de bracet aristòcrates i faistes. En l'ombra, encara, els corbs de March-Lerroux.

L'ex-marquès i el pistoler, l'exduc i l'atrador, el militar retirat i peixat per la República i el faista, junts, en monstruosa barreja, són a la presó.

Es la confirmació plena del que venim afirmant des que surt JUSTICIA SOCIAL: la F. A. I. és una organització contrarrevolucionària, nodrida de joves exaltats i malaltissos, almerys mentalment, i comandada per aventurers a sou de la reacció.

La pregunta tan insistentment repetida per nosaltres, ¿d'on surten els diners de la F. A. I., ja té una contestació categòrica:

Es la monstruosa aliança

F. A. I.-feixisme, que tot ho confirma, que tot ho prova.

Els descreguts, els ingenus, no voldran, encara, obrir els ulls a la realitat? No voldran, tampoc, almenys, cercar causes i escatir les conseqüències?

Cada bomba de la F. A. I. és una esperança de la reacció. Cada atemptat de la F. A. I. és un avenç efectiu de la reacció. Faistes i monàrquics, després de tantes bombes i de tants atemptats, consideren prou madur l'esperit públic per a arriscar-se a donar el cop definitiu?

Cal rectificar mètodes i procediments. La F. A. I. s'ha col·locat voluntàriament al marge de la llei, i els avantatges de la llei han d'ésser-li negats. El feixisme naitent usa i abusa de les llibertats democràtiques, per a anihilar-les, i els avantatges de la democràcia han d'ésser-li negats.

¿O continuarem, com fins ara, i com si els signes no fossin prou i massa eloqüents, suicidant-nos una mica cada dia?

Als paisans de Castilblanco els ha jutjat un Consell de guerra.

Als militars del 10 d'agost els ha jutjat un tribunal civil.

Els militars han sentenciat qua-

tre penes de mort i una dotzena de cadenes perpètuas.

Els jutges civils han sentenciat 14, 10 i 7 anys de presó, i decretat la llibertat de la immensa majoria.

Dues penes, dues mesures.

A major ignorància del delictes, major pena.

A major consciència del delictes, menor pena.

Mataren els de Castilblanco. Mataren els del 10 d'agost. Mataren aquells en un moment de bogeria col·lectiva, emportats subconscientment per un milleni de misèria i d'oprobri.

Mataren aquests fredament, abusant d'unes armes, d'unes armes propietat del país, i de la disciplina que costà la vida a tants soldats enganyats.

I les sentències ja les veieu!...

Com no ha de descoratjar-se el poble? Com no ha de murmurar fins i tot maleir? Com no ha de tenir força i arrels el moviment faista que s'alimenta, precisament, de sensacions primàries, de sentiments simples, dels fets contrastats amb brutalitat repetida?

No hi haurà manera de sortir d'aquest fatal «impasse»? No es dedicaran els líders de la República i no un país de negres? O esperen, els líders, poder-se aconsolar mútuament en qualsevol ciutat llunyana dient-se: «Ah, si haguéssim fet això, i allò, i el de més enllà...?»

Aiguader, alcalde de Barcelona, és filofaista i un acreditat menjafrares.

Aquestes dues qualitats «revolucionàries» no l'han privat de «celebrar» el dia de Sant Jaume, el seu Sant, i de fer-lo celebrar als altres. Car, per Sant Jaume, no es treballa a l'Ajuntament. I tampoc a la Generalitat. I hi ha gué una gran festa a Sitges.

—Per molts anys, Jaume!— com li diuen, tustant-lo amb unció els anarquistes del seu «entourage».

I que un llam t'allunyi de l'alcaldia de Barcelona!...

Per comediant!...

L'Urgell ha viscut dies d'agitació. De tots els pobles, el més castigat ha estat Bellvís. Aquests dies tots els conreadors de l'Urgell han reviscut escenes corrents abans de la República. Com si no hagués passat res. Com si continuessin en el poder els mateixos cànecs tradicionals.

Han volgut els conreadors urgellencs, i aquesta aspiració és unànime i antiga, tallar els abusos de la Companyia del Canal, obligar-la a pactar, a suprimir el pagament en fruits per a fer-ho en metàl·lic i segons la quantitat que de comú acord es fixi. I recordant l'exemple dels rabassaires

(Passa a la pàg. 2)

Els camperols de Girona protesten de la llei de conflictes de conreu

Pels Sindicats agraris de la Comarca Gironina ha estat tramès al company Comorera el següent document del qual en serà donat compte al Parlament de Catalunya en una pròxima interpellació de la nostra minoria:

«A la reunió feta pels Sindicats de treballadors agraris de les terres de Girona, s'acordà per unanimitat elevar al Parlament de Catalunya, per mitjà del company Comorera, la següent protesta:

Els que subscriuen, Presidents i Secretaris, respectivament, de les entitats Sindicals agràries que s'esmenten, en nom i representació especial dels Sindicats interessats, protestem energicament de la incomprensió demostrada per la Comissió del Projecte de llei de solució dels conflictes d'arrendament, en no acceptar les proposicions i projecte raonat i ben fonamentat, formulats i defensats pel company Comorera, per tal que fos inclosa en llei la solució del problema promogut pels conflictes d'ordre social, econòmic i natural que afecten els treballadors del camp de Girona. Protesta que fem constar palesament en pacte establert i la ratifiquem i fem manifesta, acordant donar la consigna a tots els afiliats dels Sindicats i a tots els arrendataris i explotats en general que no paguin cap quota d'arrendament de terres, fins que siguin degudament ateses les necessitats que sofreixen els camperols de les terres de Girona, en llur caràcter de subarrendadors, mitgers, rabassaires, artífers i altres.

A Figueres, a 29 de juny de 1933.— Pel Centre Agrícola Social de Fortià: Cabrafiga, President; Salas, Secretari.— Pel Sindicat Agrícola de Cabanes: Noguera, President; Serra, Secretari.— Pel Sindicat Agrícola de Vilanova de la Muga: Moles, President; Moles, Secretari.— Pel Sindicat Agrícola de Riudoms: Palomer, President; Vicens, Secretari.— Pel Sindicat Agrícola de la Comarca Colomenca de Santa Coloma de Farnés: Palau, President; Busquets, Secretari.— Pel Sindicat Agrari

de la Comarca Colomenca, Comitè local de Sant Miquel: Albó, President; Gascons, Secretari.— Pel Sindicat Agrícola de Castelló d'Empúries: Noraset, President; Salleras, Secretari.— Pel Sindicat Agrari de la Comarca Colomenca, Comitè local de Sant Hilari Sacalm: Font, President; Mas, Secretari.— Pel Sindicat Agrari de la Comarca Colomenca, Comitè local de Vidreres: Saly, President; Vergés, Secretari.— Sindicat Agrari de la Comarca Colomenca, Comitè local d'Osor: Solà, President; Secretari, Porra.— Per la Unió de Defensa Agrària d'Anglès: Cases, President; Gelada, Secretari.— Sindicat Agrari de la Comarca Colomenca, Comitè local de Riudarenes: Roca, President; Palau, Secretari.— Pel Sindicat Agrari de la Comarca Colomenca, Comitè local de Vilovi d'Onyar, Martorell, President; Masmartí, Secretari.— Per l'Agrupació Social Agrària de Banyoles i la seva comarca: Salvatella, President; Roura, Secretari.— Per l'Acció Social Agrària del Districte de Cornellà del Terri: Colomé, President; Arbire, Secretari.— Per l'Acció Social Agrària de Besalú i Comarca: Junca, President; Belateu, Secretari.— Per l'Acció Social Agrària de Moià de Montcal i Comarca: Prujà, President; Vergés, Secretari.

Com es pot veure, la classe proletària del camp de Girona està al costat de la U. S. C., puix en ella veu el millor ínterpret de les seves reivindicacions. Prova també d'això fou l'acte celebrat diumenge passat a Empúries, amb assistència de tots els Sindicats de l'Empordà, en el qual el company Comorera fou objecte d'una gran manifestació de simpatia per la campanya de la nostra minoria parlamentària a favor dels explotats del camp, simpatia i adhesió que es va estenent per totes les contrades catalanes, en les quals ben aviat el Socialisme haurà pres arrel per sempre.

Amunt, treballadors del camp! Vostres al costat de la U. S. C. i la U. S. C. al costat vostre! El camí de la vostra emancipació ha començat

Del discurs de Largo Caballero Paraules als socialistes d'Espanya

EL SENTIT DE LA COL·LABORACIÓ SOCIALISTA

«Hem venido a colaborar a la proclamación de una República para hacer una Constitución flexible, susceptible de que un partido revolucionario como el nuestro, que quiere hacer una transformación de la sociedad en absoluto, socializando los medios de producción, lo pueda hacer con arreglo a sus preceptos y a las leyes. Eso no lo podía hacer dentro de la monarquía. Y hoy la Constitución, si no recuerdo mal, en su artículo 44, permite que se llegue a la socialización de la propiedad. Permite la nacionalización de las industrias; permite el control del Estado en el desarrollo de las industrias. Y nosotros decimos: Hemos contribuido a esto, ¿para qué? ¿Para beneficiarnos nosotros personalmente? No; hemos contribuido a esa transformación para hacer un Código jurídico en nuestro país que nos permita poder llegar a nuestras aspiraciones sin violencias grandes, sin grandes derramamientos de sangre. Las queremos lograr legalmente, si es posible; pero si estos señores nos dicen que por ser obreros, por ser socialistas, por ser un partido de clase, no podemos gobernar, nos echan fuera de todas las leyes, y si no nos permiten conquistar el Poder con arreglo a la Constitución y con arreglo a las leyes, tendremos que conquistarlo de otra manera.»

COM A REPUBLICANS I COM A OBRERS
ELS SOCIALISTES TENEN DRET A GOVERNAR

«Hay quien dice: «Ya la República está en marcha, y, como es República, debemos gobernarla los republicanos.» ¿pero qué somos nosotros? ¿Es que porque somos socialistas no somos republicanos? Hace poco hacia referencia al primer punto de nuestro programa mínimo: Supresión de la monarquía. Nosotros, por ser socialistas, somos republicanos; si es simplemente por el título de republicanos, tenemos el mismo derecho que puede tener otro cualquiera a gobernar el país. Pero hay quien dice: «No, no; ustedes son un partido de clase. Y como son un partido de clase, no pueden. no deben ustedes gobernar con los partidos republicanos.» ¿Qué significa esa declaración? Porque nosotros no negamos que defendemos a la clase trabajadora principalmente, al mismo tiempo que defendemos los intereses generales del país. Pero esa declaración quiere decir que si nosotros somos defensores de los intereses de la clase obrera, ellos serán defensores de los intereses de la clase burguesa. Si nosotros, por defender más principalmente los intereses proletarios, estamos incapacitados de gobernar los intereses del país, los del lado contrario estarán a la inversa, en la misma situación. Claro que no es esa la realidad; la realidad es todo lo contrario, pues en un Gobierno como el actual se hace una política de transacción. Pero ellos argumentan así: somos un partido de clase. ¿Qué quiere decir eso? ¿Es que a la clase obrera no se le va a permitir gobernar, siempre que lo haga con arreglo a la Constitución y a las leyes del país? ¿Es que se le repudia, por ser clase obrera, para la gobernanación del Estado, si esta clase obrera procede con arreglo a la Constitución y a las leyes vigentes? ¡Ah!, esto es muy grave. ¿Es que vamos a volver otra vez a los partidos legales e ilegales, ya que no en la Constitución, en la práctica de cada día? A nuestro Partido, por ser partido obrero, partido de clase, como ellos dicen, ¿se le repudia para la gobernanación del Estado, permitiéndolo la Constitución, permitiéndolo las leyes? ¿Adónde se le empuja?»

ELS IMPERATIVS DE L'OPOSICIÓ

«Si estando en el banco azul no satisfacemos las ansias del proletariado, con dejarlo se ha terminado; pero si en la oposición no satisfacemos esos deseos, sobrevendría el apolitismo, el desmayo en la masa obrera, la deserción al anarquismo. Ello constituiría la demostración de la inutilidad de la acción política, y eso no se puede hacer ni se puede esperar de nosotros. En la oposición es donde hay que cumplir con más severidad los deberes de socialista. Fijense todos los elementos que quieren que nos vayamos del banco azul en las consecuencias que esto puede tener, porque, además, no crean que a nosotros nos van a engañar con aquello de que hay que establecer la armonía republicana para poder gobernar en republicano. ¿Armonía republicana ahora? Lo cual quiere decir que no la había antes. Si no la había antes no ha sido ningún absurdo el que los socialistas hayamos tenido que participar en el Poder. Por algo hemos participado y por algo tendremos que participar un poco más de tiempo. No crean los que hacen esa campaña periodística contra los socialistas que somos hombres insensibles; creo que, para desgracia de ellos, no lo somos. No somos hombres insensibles; pero lo que pasa es que ya estamos muy acostumbrados a esas campañas y a conocer los móviles porque esas campañas se hacen, y ya hemos llegado nosotros a delimitar bien cuando son campañas que están inspiradas en un interés nacional y cuándo son campañas que están inspiradas en un interés de Empresa.»

DAVANT LES EXIGENCIES BURGESES, NI UN PAS ENRERA!

«¿Qué menos puede hacer una República que, cuando rija el ministerio de Trabajo un socialista, mejorar los salarios sin exageración! Y hasta se llega a lo siguiente: en una provincia cercana a la de Madrid había salarios de dos pesetas. Eso es: en Guadalajara. ¿Sabéis lo que han hecho los patronos al resolverse las bases aumentando ligeramente tales salarios? Pues han cesado en sus negocios. Querían, por lo visto, que siguieran los obreros trabajando por dos pesetas. ¡Y luego pretenden que sean cultos, que sean fuertes para ir al servicio militar a defender a la patria! ¡Y luego quieren celebrar a bombo y platillo la fiesta de la raza y hablan de defender la independencia nacional!»

«Quieren mantener a los trabajadores en una servidumbre económica, alimentándolos mal, teniéndolos famélicos, y después entregarlos como carne de cañón al enemigo? Nosotros, a quienes se acusa de antipatriotas, somos los más patriotas del país, porque queremos elevar cultural, moral y materialmente al pueblo, que es la base fundamental del país. Y a eso aspiramos y por eso se nos critica, y por eso se nos censura, y por eso se nos odia.»

Y yo digo, camaradas, que planteada la cuestión como está, no podemos retroceder ni un milímetro. Nosotros somos hombres razonables, y allí donde se nos haga observar una injusticia o una sinrazón estamos dispuestos a rectificarla. Pero cuando insidiosamente se nos quiere colocar en la situación que algunos nos quieren colocar, ¡ni un paso atrás!»

La Setmana Política

(Ve de la pàg. 1)

veient en el poder el mateix partit que alenà els rabassaires en la lluita contra els abusos de la propietat i que els aconsellà que fes sin el que feren i que legalitzà, després, els fets consumats, es negaren a lliurar la novena als empleats del Canal.

Però les conseqüències han estat molt distintes. En aquest cas, el partit majoritari s'ha sentit autoritari i a l'actitud dels pagesos de l'Urgell ha respost amb

la guàrdia civil. I ha estat la guàrdia civil mobilitzada amb ordres severíssimes, la qual cosa els ha imposat el compliment estricte del contracte. I són els delegats del govern, el governador i el comissari els que, vençuda la resistència, priven de l'aigua i fins de la terra als més «revoltosos».

Ara els contractes són sagrats! No sabem què en pensaran els rabassaires. Però, realment, no se senten solidaris dels companys de l'Urgell, tan explotats, almenys, com ells?

Prompte ho sabrem, i en el Parlament.

J. COMORERA

Impressió parlamentària

(Sessió del 18 al 21 de juliol)

18 de juliol. Represa, en plena canícula, de les sessions parlamentàries, amb escassa assistència de Diputats. Ena temem que la manca d'assistència s'anirà accentuant encara, la calor afuadant, si en una forma o altra no s'hi posa remei.

Tanmateix aquesta sessió constituirà indubtablement una fita en els annals de l'Incipient —o reincipient, com us plau— parlamentaris català, posat que en ella i reunida la Cambra en sessió secreta s'acordà denegar el suplicatori per al processament del company Comorera pel suposat delictes d'injúria contra el magnífic senyor Llorou. El Parlament català, veïllant pels seus jurs, ha clos així amb sobria elegància l'incident promogut amb zel "jovinista" pel ja cèlebre D. Jovino.

Sessió del 19. Pugilat amistós, de franca conllevància, entre la Lliga i el Conseller de Governació a propòsit de l'ordre públic. Un intent d'intervenció del company Comorera per tal de posar el dit a la veritable llaga de la qüestió és inexorablement evitat per la Presidència amb un zel digne de millor causa. La mateixa sort corre un intent del company Fronjosà el qual s'ha de limitar, en conseqüència, a denunciar amb valentia unes anomalies en una instal·lació industrial de la ciutat de Manresa.

En la sessió del dia 20 el company Comorera, en un prec al Conseller de Governació, planteja la qüestió de l'ordre públic en els seus veritables termes i, en un parlament sobriament serè, crida l'atenció del Govern i del partit majoritari sobre les conseqüències necessàriament funestes de la política d'acció clandestina empresa per signíficats elements de l'esmentat partit en detriment, fatalment, de l'autoritat i prestigi del Govern i, en definitiva, de Catalunya.

A continuació el company Fronjosà, amb la seva habitual fogositat i valentia, explica l'anunciada interpellació sobre el conflicte del ram de construcció.

Fa un breu històric del conflicte, que compara al dels ebenistes, i assenyala, amb la seva experiència en qüestions sindicals, com una de les causes de l'esmentat conflicte l'actitud de determinades autoritats —entre elles l'alcalde de Barcelona— que en llur excessiva benevolença amb els elements fetsistes van fins a la ratlla de la complacència.

El company Comorera consumeix un torn en contra de la totalitat del projecte referent a la creació d'una caixa de crèdit agrícola i cooperatiu. Combat el projecte per moderat i, en una magnífica exposició del moviment cooperatiu d'ençà dels seus inicis, expressa el que hauria d'ésser al seu entendre la institució que la Generalitat es proposa crear.

En la sessió del divendres, la perfidiosa bonhomia del company Ruiz marga novament l'existència de la parella Casals-Casas Briz amb la qüestió de l'atur forçós i de la conferència tripartita.

A continuació el company Comorera, enmig de les interrupcions i les desviacions demagògiques del Conseller de Sanitat, que fins i tot en matèria de sanitat no sap estar-se de manifestar-se com a anti-marxista i filo-feixista, explica la seva interpellació sobre el preu dels específics, en compliment d'un acord del darrer congrés de la U. S. C., un extracte de la qual trobaran els lectors en aquest mateix número.

El senyor Dencàs dona lliçons de dignitat política

Al Parlament de Catalunya. El company Comorera interpele el capità Dencàs sobre el preu dels específics. Demana energèticament la derogació del funest decret de Martínez Anido. Es lamenta que malgrat la bona disposició i els bons oficis de l'aleshores Director General de Sanitat, company Pascua, el Ministre de la Governació, cedint a pressions ocultes, no derogués aquell decret.

I salta Dencàs, impertinent i irreflexiu com sempre:

—Doncs, de trobar-me en el cas del senyor Pascua, hauria dimitit!...

No cal, Dencàs, que us trobeu en el lloc del company Pascua, per dimitir. Cal només que us trobeu en el vostre propi lloc. I tenir un xic més de sensibilitat i contenció. Doncs, ¿no ha estat el senyor Dencàs, capità d'escamots, desautoritzat en el Parlament més de dues vegades i ha continuat, impetèrrit, en el banc roig com qui sent ploure?

Federació Comarcal de Barcelona

Cada dimarts i divendres, de nou a deu del vespre, el Tresorer de la Comarcal, company Mateu, es trobarà a la Central per a expendre els segells confederals a les Seccions de la U. S. C.

Congrés d'Unificació Socialista

Ressenya de les discussions

Sessió III. (Dia 15, matí)

DISCUSSIÓ DE PROPOSICIONS

El PRESIDENT obre la sessió a un quart de dotze del matí. Per no haver limitat encara la seva tasca la Ponència d'Estatuts, es passa a discutir el dictamen de la Proposició

BOTELLA, per la ponència, manifesta que aquesta ha aprovat el primer apartat d'una Proposició del Districte III de Barcelona, que diu així: Felicitat efusivament al company diputat Comorera per la seva actitud asenyada i enèrgica enfront les exigències veïnatives del Jutge D. Jovino Fernández Peña.

Seguidament, després d'una breu defensa de la companya Viana, és aprovada per aclamació una proposta de crear una Escola Socialista.

BOTELLA dona compte d'una proposició de la Secció del CLOT demanant el nomenament d'una ponència municipal d'assessorament per a les Seccions i Federacions.

VILADOMAT la defensa i ROGER la impugna.

Finalment s'acorda donar un vot de confiança al C. E. perquè en cas de necessitat nomeni dita ponència.

S'aprova la proposició de la Secció del POBLE NOU de ratificar l'acord del II Congrés de la U. S. C. de crear un diari, amb l'aditament, proposat pel company ARDIACA, d'ampliar amb els companys Escorsa i Martínez Cuenca, el Comitè pro-diari nomenat en aquell Congrés.

Després d'una defensa del company DURAN, s'aprova per aclamació la proposició de diversos delegats d'encarregar als nostres diputats de la U. S. C. la demanda de derogació del decret de Martínez Anido que prohibeix la venda dels específics a menys valor que el marcat.

BOTELLA dona lectura a tres proposicions d'ordre sindical, les quals declara exceptades per la ponència.

SALES s'adhereix a dites proposicions.

GRANIER - BARRERA s'adhereix també a les proposicions. Recorda la tàctica seguida pels militants de la U. S. C. dintre la C. N. T. per tal d'aconseguir la rectificació dels procediments d'aquesta i assenyala el gran canvi psicològic que ha experimentat el proletariat català a favor de la U. G. T. davant la impossibilitat de fer rectificar els mètodes de la C. N. T.

Assenyala alguns errors de tàctica en que al seu judici ha caigut la U. G. T., però expressa el criteri que ja han estat completament corregits, cosa per la qual avui els militants de la U. S. C. veuen en la U. G. T. la veritable central sindical revolucionària de Catalunya, a la qual estan disposats a ajudar i engrandir.

Es dona compte d'una proposició signada per Jové i altres delegats demanant l'ajornament d'aquesta discussió fins després de l'aprovació total dels Estatuts. Després d'ésser breument defensada pel company JOVE, el Congrés aprova aquesta proposició.

JOVE defensa una proposició encarregant al C. E. la redacció d'una crida als partits afins per tal de formar un front únic contra el feixisme.

FLORESVI assenyala els perills de semblant intent i es mostra pessimista en els resultats pràctics que es puguin obtenir.

JOVE rectifica i la proposició s'aprova per unanimitat.

La ponència dona compte de dues proposicions, una de la Secció del Districte VIII, l'altra del company Martínez Cuenca i altres, demanant que els que exerceixen càrrecs en els Jurats Mixtos estiguin inclosos en la llei d'Accidents de Treball. S'aprova la segona per incloure l'esperit de la primera deixant-lo més precís.

S'aprova així mateix una proposició que demana que la nostra minoria parlamentària catalana elabori un contraprojecte a la llei d'Arrendaments rústics que ha presentat el Govern.

Diverses proposicions de caràcter interior són acceptades per la ponència per tal d'ésser incorporades al Reglament interior del Partit.

CARQUES defensa una proposició de Canet de Mar instituint la Diada Socialista en commemoració de la data d'aquest Congrés d'Unificació i l'edició amb tal motiu de segells pro-victimes del feixisme.

La Ponència rebutja la proposició menys l'apartat referent a la creació de segells, els quals es destinaran a recaptar cabals per al diari de la U. S. C. Així ho aprova el Congrés.

Es rebutja una proposició de Sabadell demanant la incautació dels edificis religiosos destinats fins ara a ensenyament, per entendre que així ja figura dins el programa mínim del Partit i els nostres diputats tenen ja l'obligació de fer semblant demanda.

DISCUSSIÓ DELS ESTATUTS

Es repren la discussió dels Estatuts. S'aprova l'article 12 sense esmenes. Sobre el 13 s'accepta una de Canet

de Mar. El 14 s'aprova després d'haver rebutjat una esmena de Sitges. La Ponència rebutja una esmena de Sitges a l'article 15.

DURAN la defensa. Demana que en els Congressos extraordinaris no es puguin tractar assumptes urgents.

RUIZ, per la Ponència, assenyala que això seria limitar la sobirania dels propis Congressos. S'aprova l'article i queda rebutjada l'esmena.

A proposta de BISCARRI es suprimeix l'article 18.

Són aprovats sense discussió els articles 17, 18, 19, 20 (aquest amb la nova redacció proposada per la Ponència recollint l'esperit d'una esmena de Manresa) fins el 24.

ROURE I TORENT defensa una esmena de Barcelona Vella a l'article 25, demanant la substitució de la denominació President per la de Secretari General.

JOVE exposa el seu vot particular al detamen majoritari de la Ponència, favorable a la denominació de secretaris.

RUIZ contesta els oradors. Fa remarcar els inconvenients pràctics i d'ordre legal que aquesta denominació comporta.

Per 61 vots contra 20 es rebutja l'esmena. S'accepta l'esmena de Sitges referent als càrrecs de vocal i suplent al Comitè Nacional del P. S. O. E.

A l'article 26 se li dona una nova redacció per adaptar-hi l'esperit d'una esmena de Mataró.

En l'article 27, a proposta de GARCIA, s'acorda suprimir la paraula «sols».

NOMENAMENT DE L'EXECUTIU

En aquest moment el PRESIDENT suspèn la discussió dels Estatuts per procedir al nomenament del C. E. aprofitant la màxima assistència de delegats.

RECASENS I MERCADE s'aixeca per llegir la terna proposada pels dos Comitès fusionaris. Abans saluda el Congrés i llegeix una carta de l'Executiu del Partit Socialista Obrer Espanyol, en la qual s'excusa, per impossibilitat material, d'enviar cap delegat al Congrés. Seguidament llegeix la terna proposada, que és acollida amb una llarga ovació i aprovada per aclamació.

D'acord amb dita terna, l'Executiu de la U. S. C. queda compost així:

President, Joan Comorera; Vice-President, M. Martínez Cuenca; Secretari General, E. Folch i Capdevila; Secretari d'Actes, Joan Fronjosà; Vice-Secretari, Antoni Obach; Tresorer, Joan Capdevila; Comptador, Ramon Palomas.

JUVINYA, per l'Agrupació de Manresa, fa constar el seu vot en contra. Seguidament, després d'una pregunta dits nomenaments.

ta de PUJOL sobre incompatibilitats, que és aclarida per la Ponència, el President aixeca la sessió a dos quarts de dues de la tarda.

(Acabada.)

OMISSIÓ

Per un error de còpia, no es féu constar, en el número anterior, l'assistència al Congrés d'Unificació Socialista, del company Comas, delegat de la Secció de Sant Celoni.

Mitings i Conferències

AVUI

Reunió de delegats dels Sindicats agraris de la comarca, a Girona, amb intervenció del company Comorera.

DEMA

Conferència del company Comorera al Sindicat «El Ràdium», a Manresa. Tema: «Política Social».

—

Miting sindical i cooperatiu al Centre d'Esquerra de Calaf.

Oradors: Martínez Cuenca i Ardiaca.

—

Conferència del company Fronjosà al Sindicat Agrari de la Comarca Colomna de Santa Coloma de Farnès.

Tema: «Qüestions sindicals».

AGOST, 4

Conferència del company Comorera al Sindicat de treballadors del camp de Reus.

Tema: «El problema agrari».

Aplec de germanor socialista

Per celebrar la fusió de les forces socialistes de Catalunya, la Secció del Districte VIII (Montmany, 24, Gràcia), de la Unió Socialista de Catalunya, ha organitzat una excursió a Les Planes (Font de l'Alba) per a demà, diumenge.

El lloc de reunió serà a l'estatge social de la Secció organitzadora, a les sis del matí o bé a la Plaça de Catalunya (estació dels F. C. de Catalunya), a tres quarts de set.

Pot portar-se la minestra individualment o familiarment, així com també es pot adherir-se a diferents grups per tal de fer el menjar col·lectivament.

Pedagogia Social

L'Escola d'Estiu 1933

Aquests dies han tingut lloc a la nostra ciutat les sessions de l'Escola d'Estiu, organitzada per la Generalitat de Catalunya.

L'objecte principal de l'enguany ha estat la «Conversa pedagògica sobre l'educació moral i cívica a les escoles de la República», tema d'indiscutible actualitat, la discussió del qual era necessària per a enfocar els problemes que plantegen a l'escola els textos legals de l'actual República laica.

Els confusionsismes que han existit, els titubeigs que s'han evidenciat i les resistències passives i fins algunes vegades actives d'alguns elements hostils a respectar, per damunt de tot, la personalitat dels infants, pot dir-se que a partir de la conversa pedagògica que acabem de celebrar més de cinc-cents mestres de Catalunya, a la nostra ciutat, s'hauran acabat del tot perquè de manera ben explícita els mestres catalans, en gairebé llur totalitat mestres oficials, s'han declarat ferm partidaris de les lleis laiques del país, per tal que l'escola, i per consegüent els infants, siguin lliures de coaccions, de dogmatismes i de pressions alienes a l'obra educativa que deuen realitzar.

Ben al revés del que hom creia del magisteri català oficial, aquesta vegada ha donat, com altres tantes que podríem citar, malgrat haver-hi excepcions, una prova de sentit professional, d'altura de mires, i de capacitat que el fan digne de la confiança popular.

Ningú no ignorava que en el si de l'Assemblea hi havia el propòsit de marcar una tendència reaccionària que, de manera molt suau, volia lliurar tot el que declaradament portés el nom de laic en el text de la ponència.

Doncs bé, malgrat això, malgrat d'aquesta tendència a suprimir textos, fragments i mots, del treball presentat per la majoria de la ponència—treball per tots conceptes meritori com pogueren veure els nostres lectors en el text que publicarem a JUSTICIA SOCIAL en edicions anteriors—, un grup de companys nostres, situats més a l'esquerra de la ponència—Fàbrega, Cabós, Forment, Murià, Gràcia, Cluet, i Lluís—, recolzats per elements afins, presentaren una colla d'esmenes la majoria de les quals han estat incorporades al text definitiu amb l'aprovació a voltes unànime de l'Assemblea.

Perquè els nostres lectors vegin l'obra realitzada pels nostres companys, i l'esperit dels mestres oficials catalans, en reproduïrem dues de les més importants.

Heus ací la primera declaració, guanyada per gran majoria de vots.

«Només pot assegurar als infants una plenitud orgànica i un ambient lliure de prejudicis una organització social basada en uns principis d'equitat.

L'organització actual de tipus individualista, basada en el privilegi i en la lluita de l'home contra l'home, no pot satisfer els drets essencials dels

educands, avui reconeguts per tots els veritables educadors.

Vegeu ara la segona, aprovada per aclamació:

«Els assistents a la Conversa pedagògica sobre l'educació moral i cívica a les escoles de la República, acorden que perquè en un termini relativament breu els principis de l'escola laica tinguin efectivitat a Catalunya, l'Estat, d'acord amb la Generalitat, o l'organisme que els pugui substituir, crei un Comitè de laïcisme, la missió del

Un llibre model·lic

Quan JUSTICIA SOCIAL, en el seu número 104, corresponent a la data del primer de juliol de 1933, publicava el dictamen sobre «L'educació moral i cívica a les escoles de la República», havíem ja sucut la ploma al tinter per tal d'escriure unes impressions fresques i emocionades suggerides per la lectura d'un llibre meritatíssim del company Torroja; el mateix company que tan activament intervingué en la redacció del dictamen al·ludit.

Gràcies a la gentilesa d'una distingida companya, model de consciència i de sensibilitat femenines, ens fou possible assaborir el xucla-mel d'una obra altament educadora, humanament sentida, vinguda en hora oportuna a servir de guiatge a mestres i educadors. I, per a honorar com cal la veritat, haurem de dir també que sense el prec insistent de la generosa companya que ens féu a mans el llibre objecte d'aquests comentaris, no haurien vist aquestes ratlles la llum, per estimar-les indignes d'una obra tan bella i acurada.

«La Educación moral y cívica en la Escuela actual» és el títol del volum. Comparem-lo amb el del dictamen que aparegué en aquesta mateixa publicació socialista i no ens costarà el menor esforç establir un paral·lel entre l'un i l'altre. Diguem, només, que les 152 pàgines d'aquest treball contenen, suficientment desenvolupats, tots els punts d'aquell amb les respectives conclusions.

Quitem a afegir, però, desitjoses de situar el llibre del company Torroja en la zona crítica que li correspon, que no es forgin fàcilment il·lusions els lectors del substancios diclamen conegut. Si no han llegit el llibre és en debades que cerquin en la redacció apretada, densa i sintètica del dictamen les grandioses lluminositats, l'humanisme fresquívol, l'amor absolut a l'infant que desprenen amb abundància els deu capítols de l'obra mestra que tant de bé farà a l'Escola i a l'Infant.

Així, en majúscula. Els que hem sofert en la carn i en l'esperit del turment i de les mutilacions imposats per les escoles de l'Estat i per les confessionals quan les freqüentàvem, hem guardat en general un amor profund, indestructible, envers l'ideal de l'educació perfecta. En lloc d'experimentar

qual serà la de fer conèixer als mestres els acords d'aquesta conversa i la revisió de textos escolars.»

A partir d'ara, a partir d'aquesta conversa on més de cinc-cents mestres s'han declarat partidaris de la superioritat de l'escola laica, on s'han pronunciat per un comitè de laïcisme i on s'ha proclamat que el règim actual no pot satisfer les necessitats fonamentals de tots els infants, es pot tenir la seguretat que la immensa majoria dels mestres oficials no estan al servei de la reacció, sinó al servei de la República i dels nostres infants.

la fruïció atàvica i morbosa del lesionat que s'aconsoa amb les fractures alienes, hem viscut sempre cremats espiritualment per l'afany d'assistir al deslliurament benaurat de l'Escola model·lica, llar i taller col·lectius, alhora, de l'Infant.

El que més estimem de la República és, justament, aquesta passió intensa i fecunda per l'Escola i les sanes orientacions que li ha infós. Però les aules i els textos, les orientacions novelles i la nova activitat no són, no representen gran cosa sense el mestre. Per això és oportú i indispensable el llibre del nostre company. Perquè va adreçat al mestre, al qual condueix, per camins planers, florits i suaus, vers el gran ideal dels moderns educadors.

Cal llegir poc a poc, meditant-les i saturant-se de la seva generosa substància, les nombroses planes d'aquest volum insubstituïble, d'un estil elegant, àgil i seductor, «tour de force» veritable en una obra d'aquesta naturalesa. El secret de l'èxit rau, al nostre entendre, en l'abrandament cordial de l'autor pels drets, inconeguts fins avui en les escoles, de l'infant. L'exaltació poètica i filosòfica de la personalitat d'aquest, fa del bell llibre que comentem un poema original i emocionant, un cant vibrant i apassionat a la llibertat menyspreada, lliure albir relatiu de la consciència infantil.

I també ens és grat observar una altra impressió profunda de la lectura d'aquest llibre únic: la dignificació de l'escola laica. Quan hom tanca el volum acabat de llegir i es concentra un breu instant, recorda en visió caleidoscòpica la llarga successió de penjaments llançats sobre el laïcisme en l'ensenyament; hom pensa en el vulgar retret d'immoral, de corruptor, que se li ha fet sempre de part de certes esferes ennegrides. I el contrast entre aquestes calúmnies infames, baixes i rastreses i les lliçons morals que tan bé ha sabut situar el company Torroja, és frapant extraordinàriament. Sense necessitat d'intervencions confessionals, prescindint totalment dels tòpics més rebregats de la moral oficial, estantissa i artificiosa, l'autor ens fa sentir la potència sana i eficaç d'una moral superior, extrèta sense esforç aparent de les deus inexhauribles que brollen per a tots els humans en les forces amigues de la naturalesa i en els cors verges dels nens.

Ha d'estimar molt la humanitat qui pensa, sent i escriu un llibre com «La Educación moral y cívica en la Escuela actual». Les belles lliçons viscudes com són ara «el preso», «dos niños se han dado cuenta», «tambien se dan cuenta los niños», «injusticia», «Un gorila», «Una madre», «el trabajo», valen per elles mateixes més que deu volums de dissertació filosòfica. En algunes d'elles, a desgrat de l'esforç realitzat per tal de romandre dins els límits de la neutralitat política més perfecta, hom hi desobreix els batecs continguts d'una consciència socialista.

I això ens afalaga perquè consta-

«Per a fer un diari "nostre" tot sacrifici és petit, tot esforç és justificat».

SERRA
I MORET

SUBSCRIVIU-VOS

a l'emissió de

200.000 Ptes.

PRO

TREBALL

DIARI DE LA U. S. C.

BONS DE 25, 50, 100 i 500 PEsETES

PAGABLES AL COMPTAT O A TERMINIS

A

PORTAFERRISSA, 30, PRAL.

i a totes les Seccions de la U. S. C.

tem una vegada més la universalitat del nostre ideal, així com la infinita reserva dels seus tressors d'amor a la humanitat i, especialment, el seu respecte absolut al que té de més sagrat aquesta: la Infància.

Heus ací com amb molt de goig, però amb evident incompetència, hem complert la paraula donada a una companya. Sentim com dintre nostre s'encalceu noves suggestions i idees diverses, provocades per aquest llibre exemplar. La impotència nostra a coordinar-les confirma la necessitat d'una crítica més autoritzada i competent.

Entretant, que el company Torroja ens perdoni la pròpia deficiència.

CARLES CARQUES

L'Escola professional per a la dona

Heus ací el títol d'una institució femenina que lliure de prejudicis, lliure de la tutela confessional i lliure del xovinisme patrioter, calia crear a casa nostra.

I aquesta institució, l'«Escola professional per a la dona», que tots els catalans d'esperit consideràvem indispensable, ha sorgit de les dones socialistes, de les dones de la U. S. C.

Cal pensar que la dona, com l'infant, per tal de fer-la servir d'instrument, ha estat sempre l'element predilecte de les dretes i de la burgesia. Per això, la majoria de les institucions femenines de casa nostra no han fet essencialment res per a que poguessin esdevenir, com els homes, responsables i lliures.

Ha calgut, però, l'empenta i la decisió de les dones de la U. S. C., do-

nes que valoren els sentits de llibertat i de responsabilitat en grau superlatiu, perquè esdevingui realitat la institució que mancava.

Constituída ja la comissió organitzadora per les companyes Angela Graupera, Rosa Comorera, Gavina Viana, Carme Julià i Empar Valenzuela, podem avançar que l'obra a emprendre serà vasta, que abarcarà els aspectes propis de professions femenines — tall confecció, comptabilitat, idiomes, etc. — els coneixements indispensables a llur sexes i una cultura general indispensable.

Tot això, és clar, informat d'un alt esperit que farà que l'«Escola professional per a la dona» pugui rendir els fruits que hom espera.

Mentrestant, les companyes que desitgin inscriure's a aquesta institució o que desitgin ajudar-la, poden dirigir-se al domicili social, Portaferrissa, 30, tots els dies, de set a vuit del vespre.

L'acte de diumenge a Empúries

Com anunciàrem, diumenge tingué lloc a Castelló d'Empúries una reunió dels Sindicats agraris de l'Empordà amb la participació del company Comorera, qui interpretà, en mig de les ovacions dels assistents, el programa agrari de la U. S. C.

La manca d'espai ens priva avui de donar una major recensió d'aquest acte, cosa que farem la setmana entrant, aprofitant l'ocasió de la segona reunió que tindrà lloc demà, a Girona, i en la qual també participarà el company Comorera.

B

ar Cerveseria "La Polsaguera"

"Casa Quimet"

Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics. Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes. ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, café, xocolata, etc. Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"

RONDA UNIVERSITAT, 5 TEL. 11738

NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10% mitjançant la presentació del carnet.

Unió Socialista de Catalunya

(Federació Catalana del P. S. O. E.)

ESTATUTS

I

IDEAL I ORGANITZACIO

Article 1er.—La «Unió Socialista de Catalunya» es proposa reunir, en un organisme únic, totes les forces socialistes de les terres catalanes.

El seu ideal és la realització del Socialisme, treballant tothora per a la seva divulgació, propaganda i organització.

Art. 2on.—L'actuació de la «Unió Socialista de Catalunya» es caracteritzarà, en la política catalana, per la seva plena sobirania i personalitat.

En la política general i internacional, serà la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol, al qual pertanyerà, acceptant la seva disciplina.

II

ORGANITZACIO

Art. 3er.—La «Unió Socialista de Catalunya» estarà integrada per les

agrupacions i seccions de les terres catalanes que acceptin el Programa, els Estatuts i els acords del partit.

Art. 4rt.—Les entitats que pertanyin al partit hauran de constar, almenys, de deu afiliats; tenir uns estatuts legals d'acord amb els presents, dels quals n'enviaran un exemplar al Comitè Executiu, i comunicar a aquest els noms dels qui formen llur Comitè directiu.

Art. 5è.—Les mentades entitats tindran personalitat i autonomia per tot allò que es refereix a llur actuació particular i local, sempre, però, que s'emmotllin a la tàctica i als ideals socialistes.

Art. 6è.—En cada municipi sols podrà haver-hi una entitat del partit. Per raons territorials podran, però, formar-se sub-seccions i agrupaments per districtes, i llavors tota l'actuació d'aquestes haurà d'anar d'acord amb la de l'entitat a la qual pertanyin.

Art. 7è.—A la capital, aquestes sub-seccions o agrupaments per districtes constituiran una Federació local, amb règim i administració federal.

Art. 8è.—En cada comarca es podran constituir, també amb règim i administració federal, Federacions comarcals. A aquest efecte, les comar-

ques seran les establertes pels Congressos, els quals delimitaran l'estructuració interina que calgui als efectes dels presents Estatuts.

Art. 9è.—Als municipis on no hi hagi nombre suficient de companys per a constituir una entitat, aquests podran pertànyer individualment al partit, demanant-ho al Comitè Executiu.

Així mateix, les Seccions que no tinguin prou força per a constituir-se en Federació Comarcal, podran adherir-se a la Federació Comarcal que creguin més convenient.

Art. 10.—Tot Congrés ordinari podrà modificar el tipus de cotització que els militants han de satisfer per tal de contribuir a atendre les despeses del partit. Aquesta cotització serà a raó de tant per militant i la pagaran les entitats adherides per mesos anticipats.

Art. 11.—Les entitats que deguin, sense una causa plenament justificada, les cotitzacions de mig any, seran amonestades pel Comitè Executiu, no tindran vot en el partit i no podran prendre part en els Congressos.

Quan els deutes arribin a un any de cotització, seran donades de baixa del partit.

III

ELS CONGRESSOS

Art. 12.—La sobirania i la direcció de la «Unió Socialista de Catalunya» correspon als seus Congressos, ordinaris o extraordinaris. Els ordinaris es reuniran cada any, en el segon trimestre, i els extraordinaris quan ho acordi el Consell Directiu o ho demanin ia quarta part de les entitats adherides.

Art. 13.—Els Congressos ordinaris hauran de convocar-se amb dos mesos almenys d'anticipació. En canvi, els Congressos extraordinaris, sol·licitats per les entitats adherides, hauran de convocar-se dintre el termini màxim de trenta dies, sempre que llur celebració sigui aprovada pel Consell Directiu.

Art. 14.—En els Congressos ordinaris s'examinarà la gestió del Consell Directiu, la dels representants a les Cambres legislatives i totes les proposicions que figurin a l'ordre del dia, ja siguin del Consell o bé de les entitats, enviades al Comitè Executiu en el termini, no inferior a un mes, assenyalat a l'efecte. Es designarà, a més a més, la població on hagi de celebrar-se el Congrés immediat, i on hagi de residir el Comitè Executiu, preferentment, però, a la capital.

Art. 15.—En els Congressos, tant ordinaris com extraordinaris, no es podrà tractar més assumptes que els que figurin a l'ordre del dia, a excepció de les qüestions urgents.

Art. 16.—Cada Secció tindrà dret a una representació als Congressos, proporcional al nombre dels seus cotitzants, a raó d'un delegat per cada 25 o fracció superior a 10.

En cas de demanar-ho algun delegat, les votacions es faran pel nombre de cotitzants representats.

Art. 17.—Els delegats acreditaran llur representació per mitjà de la corresponent credencial en la qual constarà el nombre de cotitzants que completa l'entitat que representa.

Art. 18.—El Comitè Executiu assistirà als Congressos, però els seus components no podran formar part de la presidència ni de cap comissió. No tindran vot, però sí veu en tots els punts que es discuteixin.

Art. 19.—Les despeses del local i totes les altres que ocasionin els Congressos aniran a càrrec del Partit. El Comitè Executiu queda facultat per a imposar a les Seccions una quota extraordinària, a prorrata del nombre d'afiliats.

(Continuarà)

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Trimestre. . . 2'50 ptes.
 Semestre. . . 4'50 "
 Any 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redaccio i Administració:
 Portaferriusa, 30, pral.
 Telèfon núm. 32442
BARCELONA

Complimentant l'acord del Congrés Extraordinari d'Unificació Socialista, el company Comorera, per encàrrec de la nostra minoria, interpellà dividendres pasat el Conseller de Sanitat, senyor Dencàs, per tal de demanar la derogació del decret de Martínez Anido que prohibeix a les mutualitats i a les cooperatives fer descomptes sobre els preus dels específics.

Heus ací els principals paràgrafs del discurs del nostre company:

Company COMORERA: Senyors Diputats: El Congrés extraordinari d'Unificació Socialista, va prendre un acord molt important que nosaltres amb molt de gust avui complim en el Parlament.

UNA PREOCUPACIÓ DE TOTS ELS CATALANS

Aquest acord planteja tres qüestions: la primera, és derogar un decret del temps de la Dictadura que prohibeix la venda a menor preu del fixat en tots els específics; la segona qüestió és que mentre no es derogui aquell reial decret, els membres de mutualitats, cooperatives i altres entitats de caràcter social puguin adquirir aquests específics amb un descompte no menor del 20 per 100; i la tercera qüestió, és que mentre no es derogui també aquell malaurat decret de la Dictadura es prohibeixi als farmacèutics vendre a major preu del fixat, qualsevol específic.

Aquesta qüestió dels específics ha vingut preocupant d'una manera intensa i continuada a tots els catalans. Si, segurament ha preocupat més aquesta qüestió a Catalunya que a la resta de la Península, perquè a Catalunya hi ha un moviment mutualista i cooperativista, més nodrit, més fort, més sentit, que a la resta d'Espanya.

LA PROTESTA CONTRA EL DECRET DE MARTÍNEZ ANIDO

Amb data 24 d'abril del 1928, la «Gaceta» va publicar un decret que prohibia terminantment la venda de les especialitats farmacèutiques a preus diferents al fixat en els seus envasos i el repartiment de cap bonificació (metàlic, objectes diversos, essències, etc.), que contingués això disposat.

Naturalment que l'aplicació d'aquest decret en el moment en què es va dictar no va provocar una protesta aparent, puix la Dictadura imperava. Però als pocs dies de proclamada la República, una societat de socors mutus, la Germandat de Sant Pere Apòstol, de Barcelona, va trametre una instància al ministre de la Governació, de Madrid, en la qual es demanava la derogació del R. D. signat per Martínez Anido, i, ensem, la condonació de totes les penyes amb les quals es varen castigar els farmacèutics que no volien obeir aquest decret immoral des de la promulgació de la resolució governamental fins a la data de presentació de la instància.

Gairebé simultàniament a la presentació d'aquesta instància per aquesta societat de socors mutus, es va produir un moviment més vast a Catalunya i a aquest moviment es varen sumar totes les mutualitats, totes les cooperatives, tots els Sindicats obrers, els de l'Únic i els de la U. G. T., i s'hi sumaren també entitats de caràcter polític, entre elles la Unió Socialista de Catalunya; i també s'hi sumaren altres entitats, com la Unió de Rabassaires, la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, la Federació de Cooperatives de Catalunya, etc. El moviment en conjunt arribà a agrupar uns set-cents mil catalans. Avalada per la signatura d'aquests set-cents mil treballadors de Catalunya va trametre's al Ministeri de la Governació, de Madrid, una altra instància demanant la derogació d'aquell decret i dient que, si no es derogava immediatament, es suspenguessin els seus efectes i es permetés als farmacèutics que concedissin un descompte als socis de les Mutualitats i de les Cooperatives, però aquesta gestió no va arribar a reeixir.

No obstant comptar els directors d'aquest moviment de protesta contra la vigència del R. D. de la Dictadura, amb l'ajut de tot el poble de Catalunya i amb la simpatia manifesta

La U. S. C. al Parlament de Catalunya

El preu dels específics

Interpel·lació del company Comorera

del que era llavors Director General de Sanitat, no obstant això, no va aconseguir-se la derogació ni la suspensió d'aquell famós R. D.

COM NEIX I OPERA LA C. R. I. F.

Fins ara els victoriosos són els que s'han complotat per a explotar els malalts de Catalunya.

Poc abans de traspasar-se els serveis de Sanitat es va organitzar a Barcelona una entitat netament contrària a l'interès general i de finalitats completament delictives. Aquesta entitat es titula «Comisión Reguladora de Intereses Farmacéuticos», coneguda per l'abreviatura C. R. I. F.

Aquesta organització, tan aviat nascuda a la vida va posar en execució el seu pla d'acció que consisteix en imposar a tots els farmacèutics un conveni redactat per la C. R. I. F. i aquell que no vulgui acceptar el conveni redactat per la C. R. I. F. i no vulgui acceptar sense discussió les condicions de preu que la C. R. I. F. fixi per cada una de les especialitats, veurà trencades totes les seves relacions comercials amb aquells que són fatalment els seus proveïdors. Constitucionalment, això és un delictiu, i moralment no cal pas comentar-ho.

Se sap positivament que quan va posar-se en circulació aquest conveni alguns farmacèutics es rebel·laren, però que poc després no tingueren altre remei que sucumbir, perquè les clausules punitives del propi conveni es realitzaven d'una manera implacable. Es a dir, que tots aquells farmacèutics que, en defensa de la seva pròpia llibertat i dignitat i, sobretot, en atenció als propis clients, no volien concedir aquesta llibertat absoluta per a fixar preu als fabricants i no volien tampoc comprometre's d'una manera absoluta i amb la seva signatura a fer allò que bé els semblés als fabricants, varen ésser bolcotejats i es varen quedar sense aquelles especialitats més demanades pel públic, clients normals de la pròpia farmàcia. Evidentment, que en aquestes condicions, tenint tota la producció d'especialitats gairebé concentrada en grans nuclis, és evident que qualsevol farmacèutic havia de secundar la campanya sense tenir al costat un poder públic que anés a salvar-lo.

LA C. R. I. F. CONTRA EL MUTUALISME I LA COOPERACIÓ

Però si la situació del farmacèutic no és molt atenció, perquè, en general, ells ja han entrat de bon cor en aquesta conxorxa, no és la mateixa la situació de les mutualitats i tampoc ni molt menys la de les cooperatives sanitàries. Sabem que els treballadors de Catalunya, per tradició molt gloriosa, han tingut sempre la virtut solidària d'ajudar-se mutuament per a afrontar les dissorts naturals que són aquelles que són conseqüència de les malalties familiars. Aquesta virtut essencial de la solidaritat mutualista, queda de fet destruïda per la imposició del monopoli, que això és realment la C. R. I. F., i per la conxorxa acceptada per tots els estaments intermediaris, entre el qui fabrica una especialitat i els qui han de consumir-les. Vol dir, doncs, que el moviment mutualista de Catalunya, si amb això no es destrueix, està ferit de mort, perquè no és un secret per a ningú, no cal ésser especialista per a poder afirmar-ho, que el consum d'especialitats farmacèutiques és cada dia més intens i cada dia va minvant el mercat que, fins fa poc, era molt gros, dels preparats especials de farmacèutics, d'acord amb les receptes dels metges.

Vol dir, doncs, que tots els socis de les mutualitats, gent treballadora de petits recursos, que es veuen obligats per receptes de metges o pel que sigui a consumir en molta escala especialitats farmacèutiques, es trobaran, si això no té una remei immediat, en què tota la virtut que cercaven en les mutualitats no tindrà cap eficàcia ni valor, perquè la disminució del preu, el millor servei, escapa al control de l'organisme mutual creat pel propi treballador i està íntegrament en mans dels que no tenen altre interès que explotar el malalt. Potser també la intenció d'aquest monopoli va contra el moviment cada dia més intens a Catalunya de cooperació sanitària. S'ha format des de la República en algunes ciutats catalanes, entre elles Mataró —i la cito perquè és un exemple típic en aquesta lluita entre la cooperació i el monopoli d'especialitats farmacèutiques— s'han format nombroses Cooperatives sanitàries, Cooperatives sanitàries que són naturalment el complement obligat del moviment mutualista. Tan cert és això, que es pot ben afirmar que un moviment mutualista que no tingui al seu servei una organització cooperativista que el pro-

veeixi de tot allò que ell necessita, sempre serà un moviment mancat i sobretot un moviment lliurat al caprici d'aquells que per naturalesa, per pròpia funció, han de voler explotar-lo tretant-ne sempre un major profit.

ESPERANCES FALLIDES

Naturalment que aquesta acció ofensiva dels monopolistes, dels que no volen de cap de les maneres la derogació de la immoral Reial ordre de l'any 28, signada per Martínez Anido, havia de provocar una reacció també semblant en intensitat, en la part dels consumidors, i és així que les gestions es van iniciar prop del Govern central, prop del Governador civil i prop de la Generalitat. Tots ells, els mutualistes de Catalunya, esperaven amb gran delit el traspàs de serveis de sanitat, perquè en tota hi havia la convicció ferma que una vegada realitzat aquest traspàs de serveis, el Govern de la Generalitat fulminantment derogaria la Reial ordre de Martínez Anido. Si desenes es fort, perquè la Generalitat, no obstant els mesos ja transcorreguts des del traspàs de serveis, no ha derogat la Reial ordre de Martínez Anido.

Revisant els butlletins de la Generalitat de Catalunya, jo he trobat en el número de data 31 de maig de l'any 33, és a dir, uns set dies després de publicat al mateix «butlletí» el Decret de traspàs dels serveis de sanitat, unes normes provisionals signades pel senyor Conseller de Sanitat. Declaro que quan jo vaig llegir el títol d'aquesta publicació, el vaig llegir amb tota curiositat i nerviosisme, perquè esperava que en les normes provisionals hi hauria, quan menys, sinó la derogació, la suspensió de la Reial ordre, però no vaig veure res de tot això.

REMEIS INSUFICIENTS

No hi vaig trobar ni una sola ratlla que fes referència a aquest problema viu de Catalunya, que és la vigència de la Reial ordre de Martínez Anido. És clar que el senyor Conseller de Sanitat s'ha preocupat d'aquesta qüestió—segurament se n'hauria preocupat sense pressions de fora— però se n'ha preocupat perquè també hi ha hagut pressions de fora, evidentment de la gent més interessada en què es resolgui aquest assumpte, que són les mutualitats. La Federació de Mutualitats de Catalunya, representada pel seu Secretari, ciutadà Oliva, és la que, una vegada traspasats els serveis de Sanitat, es va atansar al Conseller de Sanitat interessant-se per la resolució immediata d'aquest problema, i es va prendre un acord que suposo que és complex, però que no és l'acord que era d'esperar, que calia exigir; és una altra cosa. Es constitueix una Comissió en la qual hi ha un representant del Col·legi d'Apotecaris, un representant dels mateixos apotecaris, directe, un dels mutualistes, un representant d'una farmàcia Cooperativa de Mataró, el senyor Oliva en representació de la Federació de Mutualitats i un senyor de Mataró en representació de la Cooperativa Sanitària d'aquella mateixa localitat. I es va prendre un altre acord, que a mi em deixa més estranyat que aquest primer, i és que mentre no s'arribi a conclusions concretes, el Col·legi d'Apotecaris centralitzarà la venda d'especialitats a tots els socis de mutualitats, als quals, traslladant-se personalment al seu estatge social, se'ls farà un descompte del 10 per 100. Jo confesso, francament, que no ho entenc. La tasca d'aquella Comissió sembla que és la d'estudiar una possible revisió dels preus de les especialitats; s'hi arribarà o no, però es veu que aquest problema és un problema al marge del problema capital, viu, que ha preocupat des de la proclamació de la República a tota l'opinió mutualista, cooperativista i sindicalista de Catalunya. I hi ha una altra qüestió. A mi em sembla que no és defensable absolutament, en primer terme, la centralització d'aquesta facultat de descompte en una entitat oficial i fixar aquest descompte en un tipus petit, perquè pràcticament deixem les coses com estaven, ja que és cosa que pot comprovar-se molt sovintment al Col·legi d'Apotecaris, quan un malalt va a sol·licitar una especialitat per al descompte, aquella especialitat, precisament aquella especialitat, no hi és al Col·legi d'Apotecaris. I passen altres coses, i és que pràcticament, per a molts mutualistes de Barcelona, aquest descompte del 10 per 100 està anul·lat per la pròpia realitat, perquè, que pot guanyar un obrer que visqui a l'altre extrem de Barcelona i que hagi de mobilitzar-se moltes vegades en moments d'urgència —que vol dir que ell s'ha de mobilitzar ràpidament i per mitjans extra-

ordinaris no acostumats en la vida normal—, que va a guanyar aquell obrer que visqui a l'altre extrem de Barcelona, si per a tenir aquell 10 per 100 de descompte, ha d'anar a un carrer determinat on està l'estatge social d'una entitat determinada?

L'ESTAFADA DELS PREUS DELS ESPECÍFICS

El problema és prou greu perquè tota hi posem la nostra bona voluntat per a resoldre'l d'una manera categòrica i de l'única manera possible. Està molt bé, i d'això jo felicito el senyor Dencàs, que es nomeni una comissió revisora dels preus de les especialitats, perquè no és un secret per a ningú que els consumidors, que els malalts, són víctimes d'una estafada colossal, perquè se'ls imposen preus que no guarden relació amb els preus honorats de cost. Per curiositat, jo voreig demanar fa pocs dies a una Comissió tècnica que en matèria sanitària té la Unió Socialista de Catalunya un estudi del preu de cost i del preu de venda d'alguns específics coneguts, i les conclusions d'aquest estudi són realment aclaparadores.

Tenim, per exemple, l'aspirina "Bayer". Diu: Cost del medicament, quinze cèntims; cost de l'emballatge, nou cèntims; vint per cent de benefici, cinc cèntims; cinc per cent d'elaboració, dos cèntims; deu per cent de propaganda, tres cèntims; i deu per cent de despeses generals, tres cèntims més; a més, el vint per cent per al revenedor, que resulten set cèntims; de manera que el cost "honorat" d'un tub d'aspirina "Bayer" seria de quaranta cèntims, tot el més de cinquanta cèntims; i avui costa 3'20 pesetes. Un altre específic, els Hipofosfats "Salud": Cost del medicament, quaranta-cinc cèntims; embalatge, seixanta-cinc cèntims; vint per cent de benefici, vint-i-dos cèntims; cinc per cent d'elaboració, cinc cèntims; deu per cent de propaganda, onze cèntims; deu per cent de despeses generals, onze cèntims, i vint per cent per al revenedor, trenta cèntims; total de cost "honorat", 1'89 pesetes, però avui el públic el paga a 5'15 pesetes. Un altre específic, "Iodac": Cost del medicament, quinze cèntims; embalatge, setanta cèntims; vint per cent de benefici, disset cèntims; cinc per cent d'elaboració, cinc cèntims; deu per cent de propaganda, nou cèntims; deu per cent de despeses generals, nou cèntims, i vint per cent per al revenedor, vint-i-cinc cèntims; total del cost "honorat", 1'50 pesetes, i aquest específic es ven al públic a 7'50 pesetes.

CAL DEFENSAR EL MALALT

Jo, segurament, no he fet altra cosa que materialitzar una convicció unànime de la Cambra, dels companys mutualistes, del públic de tot Catalunya, perquè és una seguretat per a tots que avui la gent més indignament explotada és aquella que hauria de necessitar més respecte, que és el malalt. Avui, el mercantilisme arriba fins a la darrera exageració, exageració que a voltes té conseqüències criminals, i jo voldria citar alguns casos. Jo sé po-

sitivament que en aquesta darrera mesos, per la imposició del preu o per la imposició del compliment estricte de la immoral Reial ordre de Martínez Anido, jo sé positivament que moltes famílies, treballant o no treballant—algunes sense treballar, evidentment—s'han quedat sense llur específic. Hi ha hagut gent que a causa d'això, de no poder-los adquirir per llur preu, han arribat àdhuc a morir. És a dir, que s'arriba fins i tot a l'explotació criminal que té com a conseqüència darrera la mort. Evidentment que tot això és una cosa monstruosa. Jo no vull creure que aquesta diferència que hi ha entre el preu de cost honorat i el preu de venda al públic, jo no vull dir que aquesta diferència vagi tota a mans del fabricant; no ho crec. És que entre aquest preu de cost honorat i el de venda al públic hi ha una quantitat de gent que deshonora la llur professió. Hi ha el propi farmacèutic, que té primes per a valorar específics, que poden ésser bojos o dolents, hi ha metges que són la degeneració professional dels metges de Catalunya, que també cobren comissions per a receptar determinats específics, i és aquesta conxorxa monstruosa la que fa que totes aquestes coses que són necessàries per a la salut de la gent que treballa, i que a voltes no pot treballar, siguin inacessibles per a ella. Això, són veritats; aquí hi ha metges, ben apreciats, per cert, que saben millor que jo que no menteixo. Hi ha metges que si volguessin parlar, si no els continguessin allò que en diuen el companyerisme professional, podrien explicar a la Cambra veritables horrors. I contra això, s'hi ha de posar un remei. No pot ésser de cap manera que en la Catalunya autònoma, i tenint ja en aquesta matèria sobirania, es pugui tolerar que el règim passat encara subsisteixi. S'ha d'anar a la derogació fulminant de la Reial ordre immoral de Martínez Anido. S'ha d'anar a una revisió a fons de tots els preus dels específics. S'ha d'anar a una revisió a fons de les relacions que poden haver-hi entre els fabricants, preparadors, majoristes i apotecaris, s'ha d'anar a defensar el malalt contra aquests explotadors.

NECESSITAT D'UNA RESOLUCIÓ CONCRETA

Voldria, doncs, certament, que el senyor Conseller de Sanitat ens digués per què no s'ha derogat o suspès, almenys suspès, la Reial ordre de Martínez Anido; perquè es centralitza al Col·legi d'Apotecaris aquest dret extralegal de descomptar un 10 per 100 a aquells que vagin personalment a cercar-hi l'especific, sempre que siguin socis de mutualitats; perquè no s'ha perseguit judicialment els homes que, amb burla de la pròpia Constitució de la República, imposen llur voluntat a tots els intermediaris de la indústria farmacèutica, i llur voluntat perillosa per sobre de tots els malalts de Catalunya. I res més que això. Jo crec que el problema és tan clar, que tinc i tot la confiança que avui mateix sortirà d'aquesta Cambra, una resolució concreta, perquè les coses han canviat. Els privilegis d'abans, no estan al cim; avui, teòricament almenys, al cim hi són els explotats d'abans, i és en defensa d'aquests explotats del moviment mutualista, del moviment naixent de Cooperatives sanitàries, que nosaltres estem obligats a desfer allò que es feu sota la Dictadura, i començar a organitzar un món que sigui un xic més just que el que fins ara hem tingut.

ASSORTIT NEBI DE GALETES

21 classes fines per a postre, berenar, desdijuni, etc.

MITGES LLAUNES, 5,25 KILO (DEMÉS EL TIMBRE)

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques - Rosselló, 84 - BARCELONA

Paper de fumar amb fulla d'afaitar

TRUNKING

NIALET - Tel. 5526 14768

Para IV, 129, 130 - BARCELONA